

Fővárosi Ítéltábla

20.Gf.40.186/2021/5.

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Breza Barnabás ügyvéd (cím6) által képviselt Felperes1 (Cím2.) felperesnek – az Imre Ügyvédi Iroda (Cím5; ügyintéző: dr. Imre András ügyvéd) által képviselt alperes1 (Cím1.) alperes ellen szerződés érvénytelenségnek megállapítása iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2021. április 26-án kelt 17.P.20.119/2021/9. számú ítélete ellen a felperes 10. sorszámon benyújtott fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 60.000 (hatvanezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

A 265.240 (kettőszázhatvanötezer-kettőszáznegyven) forint le nem rótt fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes módosított keresetében elsődlegesen a felek között 2010. december 11-én szerződésszám szerződésszámon megkötött lízingszerződés érvénytelenségének megállapítását kérte arra hivatkozással, hogy a szerződésben nincs egyértelműen meghatározva a kamat mértéke, mint a lízingdíj lényeges eleme, ezért a szerződés a pénzügyi vállalkozásokról és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: r.Hpt.) 210. § (2) bekezdésébe ütközik. Másodlagos keresetében a szerződés érvénytelenségét a kockázatfeltáró nyilatkozat tisztességtelenségére alapítva állította.

Jogkövetkezményként a szerződés érvényessé nyilvánítását kérte annak megállapításával, hogy az alperes felé fennálló tartozása 3.315.465 forint.

[2] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását indítványozta. Az elsődleges kereseti kérelem körében előadta, hogy a lízingszerződésnek nem lényeges tartalmi eleme a kamat, ezért a kamatmeghatározás hiánya a szerződést nem teszi érvénytelenné. A lízingszerződés, valamint az elválaszthatatlan részét képező Üzletszabályzat és Hirdetmény együttesen egyértelműen meghatározza a kamatot, ezért a kereset alaptalan. A felperes másodlagos kereseti kérelmét is vitatta az árfolyamváltozásból eredő kockázatról adott tájékoztatás megfelelőségére hivatkozással.

[3] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 190.500 forint perköltséget. Rögzítette, hogy a felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 198.930 forint eljárási illeték az állam terhén maradt.

[4] Az elsőfokú bíróság tényként állapította meg, hogy a felperes mint lízingbevevő és az alperes mint lízingbeadó 2010. december 14-én zárt végű pénzügyi lízingszerződést kötöttek, melynek I.2. pontjában mind a lízingtárgy vételárát, mind a finanszírozott összeget és annak nyilvántartási pénznemét meghatározták. A felperes a finanszírozott összeg visszafizetését 240 hónap alatt 7,55% kamatfelár mellett vállalta, és tudomásul vette, hogy a kamatfelár mértékét a lízingbeadó jogosult egyoldalúan módosítani az Üzletszabályzat 8.1.7. pontjában meghatározott esetekben. A lízingszerződés IV.1. pontjában rögzítésre került, hogy a felek között létrejött jogviszony általános szerződési feltételeit az Üzletszabályzat tartalmazza, a IV.2. pont pedig kimondta, hogy a mindenkori Hirdetmény a jogviszony elválaszthatatlan részét képezi.

[5] A szerződés megkötésekor irányadó Üzletszabályzat 1. pontjában a fogalom meghatározásoknál feltüntetésre került a kamatbázis, a kamatfelár, a kamatláb, valamint az Euribor fogalma. Eszerint a kamatbázis jelenti a mindenkori Hirdetményben meghatározott időtartamra jegyzett deviza lízing és deviza alapú lízing esetében az Euribort. A kamatfelár a kamatláb egyik eleme, amelynek éves százalékban kifejezett mértéke a lízingszerződésben kerül meghatározásra. A kamatláb az adott kamatperiódusra vonatkozó éves kamatláb, amely a kamatbázis és a kamatfelár összege. Az Euribor a lízingbeadó által közölt, éves százalékban kifejezett kamatláb. A Hirdetmény 1. pontja 3 havi Euribor kamatbázist tüntet fel.

[6] A lízingszerződés részét képező Üzletszabályzat 21. címe, valamint a 9. számú melléklete tartalmazza a kockázatfeltárást, ami a 2010 novemberében, és a szerződéssel egyidőben aláírt kockázatfeltárási nyilatkozattal megegyezően tartalmazza az árfolyamváltozásból eredő kockázatokra vonatkozó, mindenre kiterjedő figyelemfelhívó tájékoztatást.

[7] Az elsőfokú bíróság jogi indokolásában az elsődleges kereseti kérelem körében rögzítette, hogy a felek között pénzügyi lízingszerződés jött létre, melyet a perbeli időszakban hatályos r.Hpt. 2. számú mellékletének I.11. és a III.5.2. pontjai határoztak meg. Az r.Hpt. 210. § (1) és (2) bekezdésének felhívását követően, utalva az r.Hpt. 2. számú melléklet I.11. pontjában foglaltakra, és arra, hogy az Üzletszabályzat 3.1.1. pontja tartalmában ezzel azonos szabályozást rögzít, arra a következtetésre jutott, hogy a kölcsönszerződés lényeges tartalmi elemeitől eltérően a pénzügyi lízingszerződésre nem terjed ki az r.Hpt. 213. §-a, hanem csupán az r.Hpt. 210. §-ban foglaltak az irányadók. Az r.Hpt. 210. § (2) bekezdésének megsértéséhez a jogszabály ugyanakkor nem fűzi az érvénytelenség jogkövetkezményét, erre alapítva az érvénytelenség nem állapítható meg.

[8] Kifejtette, hogy az r.Hpt. értelmében a lízingdíj a tőke-törlesztő és kamattörlesztő részletek összességéből tevődik össze, amely nem azonos a kölcsönszerződés esetében a pénz használatáért járó ügyleti kamattal. A lízingdíj a lízingtárgy használatáért fizetendő, a beszerzett vagyontárgy vételárával megegyező tőke-törlesztő mellett fizetendő kamatrész pedig nem azonos a kölcsönszerződés esetében a pénz használatáért járó ügyleti kamattal. Lízingszerződés esetében a lízingbevevő nem pénzösszeget, hanem lízingtárgyat kap használatába, és ennek használatáért nem kamatot, hanem használati díjat – lízingdíjat – köteles fizetni. A pénzügyi lízingszerződés lényeges eleme tehát nem a kamat, hanem a lízingdíj és annak ütemezése, ebből kifolyólag a kamat nem érvényességi kelléke a pénzügyi lízingszerződésnek. Megjegyezte ugyanakkor az elsőfokú bíróság, hogy a perbeli szerződésben a lízingdíj kamatrészét a lízingszerződés, az Üzletszabályzat és a Hirdetmény együttesen egyértelműen meghatározza. A kamatrész változása – tekintettel arra, hogy az referenciakamat – sem ellentétes az egyértelmű meghatározottság követelményével. Mindezekre tekintettel a felperes alaptalan elsődleges keresetét elutasította.

[9] Az elsőfokú bíróság az árfolyamkockázati tájékoztató tisztességtelenségének megállapítására irányuló másodlagos keresetet sem találta megalapozottnak.

[10] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: r.Pp.) 253. § (3) bekezdés alapján az ítélet keresete szerinti megváltoztatását, másodlagosan az r.Pp. 252. § (3) bekezdése alapján a hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak új határozat hozatalára utasítását indítványozta.

[11] Fellebbezése indokaként előadta, hogy a fizetendő kamat mértékének meghatározása jogellenes, mivel nem egyértelmű és nem átlátható. Az elsőfokú eljárásban előadott érvelését megismételve fenntartotta, hogy a kamatmeghatározás akkor lenne elfogadható, ha a lízingszerződés a kamatfeláron kívül a kamatlábról, annak mértékéről, valamint a kamatbázisról és annak mértékéről is egyértelműen rendelkezett volna. Mivel a kamatbázis mértéke csak a Hirdetményben került feltüntetésre, amelyet az alperes jogosult bármikor megváltoztatni, nem tekinthető a kamat (kamattörlesztés) egyértelműen, világosan és áttekinthetően meghatározottnak. Mindez sérti a 2/2012. (XII. 10.) PK vélemény 6. pont a)-e) alpontjaiban foglalt elveket, valamint az r.Hpt. 209. §-ába, 210. §-ába, 210/A. § (3)

bekezdésébe ütközik, ezért a lízingszerződés a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: r.Ptk.) 200. § (2) bekezdése értelmében is semmis.

[12] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását indítványozta. A fellebbezéssel kapcsolatban rámutatott arra, hogy a lízingszerződés IV.2. pontja az Üzletszabályzatot, annak módosításait, valamint az alperes mindenkori Hirdetményét a lízingszerződés részévé tette, melyet a felperes maga sem vitatott az eljárás során. Ebből következően a pénzügyi lízingszerződés tartalmát az Üzletszabályzattal és a Hirdetménnyel együtt kell értelmezni. A lízingszerződés I.2. pontja a kamatfelár mértékét évi 7,55%-ban, a kamatbázis mértékét eurólízings esetén a szerződéskötés időpontjában hatályban volt Hirdetmény háromhavi Euriborban határozta meg. Az Üzletszabályzat 1. pontja a fogalom-meghatározásokat is kielégítően rögzíti. A lízingszerződés, az alperesi Üzletszabályzat, valamint a Hirdetmény tartalmának egybevetése alapján megállapítható, hogy a felek a kamatot egyértelműen meghatározták. Az ellenkérelmében foglaltak helyességének alátámasztásaként a Kúria több eseti döntésére hivatkozott (Pfv.I.20.330/2014/7., Gfv.VII.30.262/2018/5.).

[13] Az egyoldalú módosításból eredő tisztességtelenség kapcsán rámutatott, hogy a kamatbázis alapja az Euribor, ami referenciakamat, és amely a 2/2012. (XII. 10.) PK vélemény 7. pontjában foglaltak szerint sem minősül egyoldalú szerződésmódosításnak, mivel a kamatszint módosulása a meghatározott referenciakamat változásával együtt automatikusan megy végbe a pénzintézettől függetlenül.

[14] Rámutatott továbbá arra, hogy a felperes elsődleges kereseti kérelmét kizárólag az r.Hpt. 210. § (2) bekezdésére alapította, amelyre tekintettel a fellebbezésben előadott további jogszabálysértések az r.Pp. 247. § (1) bekezdésébe ütköznek.

[15] Az ítéltábla a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el, mivel a felek felhívás ellenére tárgyalás tartását nem kérték (r.Pp. 256/A. § (3) bekezdése). A felperes fellebbezése kizárólag az elsődleges kereseti kérelem elutasítására irányuló ítéleti rendelkezést támadja, ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét csupán ebben a körben, a fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem keretein belül bírálta felül.

[16] A fellebbezés alaptalan.

[17] A fellebbezés az ítélet hatályon kívül helyezésére is irányult, ezért az ítéltábla először ezt a kérelmet vizsgálta, mert ennek alapossága az ítélet érdemi felülbírálatát kizárja. A felperes ugyanakkor nem jelölte meg a hatályon kívül helyezés indokait, arra legfeljebb a jogszabályhely megjelöléséből lehet következtetni. A fellebbezés nem tartalmaz arra vonatkozóan utalást sem, hogy milyen le nem folytatott, vagy még szükséges és nagyterjedelmű bizonyítási eljárás indokolná az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az

eljárás megismétlését. A rendelkezésre álló adatokból ezzel szemben az állapítható meg, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartása mellett hozta meg az ítéletét. A tényállást a szükséges mértékben feltárta és megfelelően állapította meg, döntését a jogszabályok helyes alkalmazásával hozta meg. Az ítéltábla a döntéssel és annak indokaival maradéktalanul egyetért, ezért azok megismétlése nélkül csupán utal rájuk. A fellebbezésre és a fellebbezési ellenkérelemre tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[18] Az elsőfokú bíróság az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával és értelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy a pénzügyi lízingszerződés a kölcsönszerződéstől mind jellegében, mind szabályozásában eltér, a kamat meghatározása a pénzügyi lízingszerződésnek nem érvényességi kelléke, ezért annak esetleges hiánya sem teszi a szerződést érvénytelenné. Helytállóan állapította meg azt is, ahogy arra az alperes fellebbezési ellenkérelmében is utalt, hogy a kamat a pénzügyi lízingszerződés egyes okirataiban, így a lízingszerződésben magában, az Üzletszabályzatban és a Hirdetményben együttesen pontosan meghatározásra került, annak értéke kiszámítható. Az Üzletszabályzat 1. pontja a fogalom meghatározások körében rögzíti a kamatbázist, mely euró alapú szerződés esetén 3 havi Euribor és az egyedi szerződésben rögzített kamatfelár, mely a lízingszerződés I.2. pontja értelmében évi 7,55%, a kamatláb pedig a kamatbázis és a kamatfelár összege. Ebből következően bármely időpontban a 3 havi Euribor és a kamatfelár százalékos értékének összegéből a kamatláb egyértelműen meghatározható.

[19] A felperes fellebbezésében alaptalanul állította, hogy a kamatbázis egyoldalú módosítására jogosítja fel a szerződés az alperest az Üzletszabályzat, illetőleg a Hirdetmény módosításával. Ezzel szemben az Euribor egy referencia-kamatláb, a kamatváltozás ehhez kötése nem minősül a pénzügyi intézmény egyoldalú módosításnak, hiszen az Euribor változása nem a pénzügyi intézmény, így az alperes egyoldalú döntésétől és akaratnyilatkozatától függ, hanem a nemzetközi pénzpiac számos, az alperestől független tényezőjétől és körülményétől. Ezt támasztja alá a 2/2012. (XII. 10.) PK vélemény 7. pontja is. Megjegyzi az ítéltábla, hogy a szerződésben nem a kamatbázis, hanem a kamatfelár egyoldalú módosításának jogosultságát rögzítették a felek, melyet a felperes keresetével nem támadott. Ezt az egyoldalú szerződésmódosítási jogosultságot ugyanakkor a DH törvények már rendezték, így annak a perben történő ismételt kifogásolására nem is lenne mód.

[20] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében tévesen hivatkozik arra, hogy a kereset alaposságának indokaként felhozott újabb jogszabályhely megjelölések a másodfokú eljárásban tiltott keresetváltoztatásnak minősülnek. A felperes ugyanis fellebbezésében az érvényesített jogot nem változtatta meg, annak csupán további jogszabályi alapját jelölte meg, amely nem minősül az r.Pp. 247. § (1) bekezdése szerinti tiltott keresetváltoztatásnak.

[21] Hangsúlyozza ugyanakkor ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy az r.Hpt. 210. § (2) bekezdésének, ugyanúgy ahogy az r.Hpt. 209. §-ának vagy a 210. § további rendelkezéseinek megsértéséhez az ágazati jogszabály nem fűzi a semmisség jogkövetkezményét, így önmagában ezen jogszabályhelyek megsértése nem

eredményezi az r.Ptk. 200. § szerinti semmisséget, ezért ezen az alapon sincs helye az érvénytelenség megállapításának.

[22] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokai alapján, az r.Pp. 254. § (3) bekezdése szerint helybenhagyta.

[23] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért az ítéltábla az eredménytelenül fellebbező felperest kötelezte az alperes jogi képvisellel felmerült másodfokú perköltségének megfizetésére. Az ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése és a csatolt megbízási szerződés alapján állapította meg a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység figyelembevételével 3 munkaóra alapulvételével. A le nem rótt fellebbezési illetéket a felperes személyes költségmentessége folytán az állam viseli.

Budapest, 2021. szeptember 23.

dr. Buglyó Gabriella s.k.
a tanács elnöke

dr. Szunyogh Zsófia s.k.
előadó bíró

dr. Csonka Balázs s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: